

בי"ס תיכון, אוניברסיטה ומבוגרים – רמה התחלתית

מקום ראשון:

זאניצה יואן – סיפור / במסגרת 'האולפן הקצר בואנקובר, המורה: רחל חלבה

סיפור

כשהייתי בת שמונה עשרה, כשלמדתי עדיין באוניברסיטה,

התחלתי לנסוע לגמרי לבד בכל העולם.

זאת אמת שהיה לי הרבה חשק להכיר ולראות את העולם,

אבל אני חושבת שלא אני החלטתי להיות כך.

אני רק יודעת שתמיד הרגשתי דחף חזק לעזוב,

למקום שבו לא הכרתי שום דבר ואף אחד.

רוב האנשים אוהבים ורוצים לדעת את הכול, כל הזמן,

אבל אני תמיד העדפתי לא לדעת בהתחלה,

לשים את עצמי במקומות ומצבים, שבהם אני לא ידעתי כלום,

והייתי צריכה לגלות, ללמוד, ולהפתיע את עצמי.

וכך, אני הופכת את הידיעה עצמה.

הבנתי רק לאחרונה, שהעמדה הזאת עזרה לי

להרחיב מעבר לגבולות של הדמיון שלי,

ולהמשיך להיות הגרסה הטובה ביותר של עצמי,

כל יום, בכל רגע.

אז כך, במהלך השנים האחרונות,

המשכתי להדליק את חיי, את עצמי ואת כל אחד סביבי,

על להיות מלאה תמימות,
סקרנות, אומץ, תשוקה וחמלה.

לפעמים, זה לא היה כל כך קל להיות ישרה כל כך,
במיוחד כשההורים שלי לא הסכימו איתי.
ניסיתי להסביר להם הרבה פעמים
למה אני עושה מה אני עושה
ולמה זה כל כך חשוב בשבילי
אבל אני חושבת שהם מעולם לא הבינו שום דבר עליי .

הסברתי להם שקשה לי לשקר לעצמי,
ושאני העדפתי חיים קצרים מלאים דברים שאני אוהבת,
ולא חיים מלאים שקרים.
אבל הרגשתי שהם עדיין הכירו את
בתם בצורה אחת, ולא הכירו אף פעם אותי,
או אותי האמיתית אשר משתנה ויוצרת את עצמה מחדש כל רגע,
בכל נצח שבו אני נושמת ורוקדת.

פעם, אבא שלי המליץ לי לעבוד באו"ם.
זה הצחיק אותי מאד בהתחלה,
אבל מאוחר יותר, אני הבנתי שזה לא כל כך מצחיק,
כי זה הראה כמה קצת אבא שלי הבין אותי
למען האמת, זה די עצוב במציאות.

אבל בשנה שעברה, משהו נפלא קרה.
כמה אומנים ורקדנים מהודו הזמינו אותי
ליצור הופעה בשבילם בהודו,
הבית השני שלי בפלנטה הזאת,
ומקום שאני אוהבת עמוק ביקום,
שבו יש לי קשר עמוק עם האנשים.
כמובן, לא יכולתי לסרב למתנה הזאת מהשמיים.

וכמו כל שנה, הלכתי, או חזרתי להודו שוב.
עזבתי את החבר שלי באותו רגע בבאלי
ועליתי על מטוס.

גם הוא לא הבין למה החלטתי לעזוב
את כל המותרות שהיו לנו
ולעבוד קשה בהודו.
אבל לא היה אכפת לי בכלל.
במציאות גם אני לא הבנתי שום דבר,
חוץ מהעובדה שליבי רצה את זה.

אז התכוננו במשך שלושה שבועות
ואני הזמנתי את ההורים שלי, וגם את החבר שלי
להופעה שלנו.
בסוף ההופעה,
כל האנשים קמו למחוא כפיים.

הפנים של ההורים שלי האירו כל הזמן
כמו שתי שמשות, והעיניים שלהם היו כמו
שני כוכבים גדולים.
זה הביא לי שמחה לליבי ודמעות לעיניי.

סוף סוף, השמעתי להורים שלי
את השיר והמנגינה האמתיים והישרים ביותר שלי,
עם האנשים שאני אוהבת מסביב.